

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΣΤΟ τρίτο πάτωμα τῶν «Γκαλερί Λαφαγιέτ» ὁ Ρενέ Ζουρνταίν, φίλος ἀπὸ τοὺς ἄσσοις τοῦ τένις, εἶδε ξαφνικά, μπροστά του τὴν κυρία πού φοροῦσε ἐκεῖνο τὸ πολυτελὲς μαντῶ ἀπὸ ἀστρακᾶν. Ἦταν νέα, ὡμορφη, κομψή, χαριτωμένη. Ἐνα λοξὸ καπελλάκι τῆς ἔκρυβε τὰ θελοῦσινὰ μάτια τῆς πού εἶχαν μυστηριώδεις λάμψεις. Πιὸ κάτω πάνω σὲ δυὸ θυσινιαὶ χεῖλη ἀνθοῦσε ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο.

Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν εἶχε μπεῖ στὶς «Γκαλερί Λαφαγιέτ» γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιὰ δωδεκάδα μαντήλια καὶ γιὰ νὰ χαζέψῃ λιγάκι, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἐμπορικὰ ραντεβού του. Ἡ συνάντησί του λοιπόν μ' ἐκείνη τὴν ὡραία κυρία μὲ τὸ μαντῶ ἀπὸ ἀστρακᾶν ἦταν ἕνας λόγος ἀκόμη γιὰ νὰ μείνῃ περισσότερο ἐκεῖ μέσα στὸ ἀπέραντο κατάστημα. Τί ἦταν ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ κυρία; Νὰ ἕνα πρόβλημα ἀπὸ τὰ πιὸ σπουδαῖα! Κι' ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ βρῆ τὴ λύσι του. Προσπαθοῦσε λοιπὸν νὰ μαντεψῇ κάτι, ὅταν ἕνα μικρὸ δέμα ἴσιο, τετράγωνο γλύστρησε ἄξαφνα ἀπὸ τὸ μαντῶ τῆς κυρίας κι' ἔπεσε κάτω μπροστά στὰ πόδια τῆς ἀγνώστου πού ἐξακολουτοῦσε τὸν δρόμο τῆς, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε. Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν τότε δὲν δίστασε πειὰ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σοβαρὲς ἢ τὶς τρελλὲς πελάτισσες τῶν ἐμπορικῶν, συναντᾶει κανεὶς ἐκεῖ πέρα, καμμιά φορὰ καὶ θελκτικὲς γυναῖκες, πού ἀναζητοῦν μιὰ περιπέτεια, μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια καὶ ποὶ ξέρουν ἕνα σωρὸ τεχνάσματα γιὰ νὰ τραβοῦν τὴν προσοχὴ ἑνὸς κυρίου, πού τριγυρίζει σάν νὰ χάζηκε μέσα στὰ μεγάλα ἐμπορικὰ. Δίχως ἄλλο ἢ κυρία μὲ τὸ μαντῶ ἀπὸ ἀστρακᾶν θὰ ἦταν μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς γοητευτικὲς γυναῖκες. Κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τίποτε, ὁ Ρενέ ἔσκυψε γρήγορα, πῆρε ἀπὸ κάτω τὸ πακετάκι τῆς κυρίας καὶ μὲ δυὸ τρία βιαστικὰ θήματα ἐφύλαξε τὴν ἀγνωστο.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε, ἐχάσατε αὐτὸ τὸ μικρὸ δέμα...

Ἐκείνη στάθηκε ἀπότομα, κάρφωσε τὰ μάτια τῆς στὰ μάτια τοῦ Ρενέ Ζουρνταίν καὶ τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι μαζὺ καὶ φρίκη.

Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά κι' ἔκανε νὰ προσθέσῃ κάτι. Μὰ ἡ ἀγνωστος τὸν πρόλαβε:

—Μὲ τρομάξατε! τοῦ εἶπε, σασιμένη

Ἐκεῖνος δικαιολόγησε ἀμέσως τὴν ταραχὴ τῆς. Μποροῦσε ὅμως καὶ νὰ ἦταν προσηπτητὸς αὐτὸς ὁ φόβος. Ποιὸς μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὶς γυναῖκες; Μποροῦν νὰ ξεγελάσουν καὶ τὸν πιὸ ἔμπειρο.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία μου, τῆς εἶπε. Ἐγὼ φταίω... Σὰς σταμάτησα τόσο ξαφνικά!...

Ἡ ἀγνωστη ὡστόσο εἶχε κιόλας ξαναβρεῖ τὴν ψυχραιμίαν της.

—ὦ, ἔχετε δίκην ἐσεῖς... τοῦ εἶπε, μ' ἕνα χαμόγελο. Ἐγὼ φταίω πού εἶμαι τόσο δειλή!...

Ἐκεῖνος, ὅμως εὐγενέστατος πάντοτε, διαμαρτυρήθηκε ἀμέσως:

—Καὶ πάλιν σὰς ζητῶ συγγνώμην, κυρία μου! Τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου.

Κι' ἔτσι προχώρησαν μαζὺ μέσα στὸ κατάστημα, σάν παλιοὶ φίλοι. Ὡστόσο ἡ ὡμορφη κυρία ἔρριχνε διαρκῶς φοβισμένα θλέμματα τριγύρω τῆς. Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν μάλιστα βρῆκε πὼς ἦταν καὶ παραπολύ ἀνήσυχα. Μιὰ ὑπόψια τότε τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό.

—Δὲν εἴσατε ἴσως μόνη; τὴν ρώτησε.

—Πῶς! ἔκανε ἐκείνη. Εἶμαι μόνη...

Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν προσπάθησε νὰ βρῆ κάτι γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἐκείνη τὴν τόσο εὐχάριστη γι' αὐτὸν συνομιλία, ὅταν ξαφνικά ἡ κυρία μὲ τὸ μαντῶ

ἀπὸ ἀστρακᾶν μπῆκε ἀπότομα μέσα στὸ ἀσανσέρ πού εἶχε σταματήσῃ ἐκείνη τὴ στιγμή μπροστά τους. Αὐτὸ ἔγινε τόσο γρήγορα, πού μόλις πρόφθασε κι' ἐκεῖνος νὰ πηδήσῃ μέσα, δίπλα τῆς, γιὰ νὰ μὴ τὴν χάσῃ. Κι' αὐτὸς πού πλήρωνε κάθε μέρα ἕνα σωρὸ λεφτὰ στὰ ταξί, γιὰ νὰ μὴ σπρώχνεται μαζὺ μὲ τὸν κόσμον στὰ θαγόνια τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου, ξαφνιάστηκε, ὅταν ἐνοιωσε ὅτι τὸ ἄγγισμα μιᾶς ὡμορφῆς καὶ μυρωμένης κυρίας ἦταν τόσο εὐχάριστο.

—Στὸ ἰσόγειο, ἡ κυρία βγήκε ἀπὸ τὸ ἀσανσέρ.

—Φεύγετε, δίχως ἄλλο... τῆς εἶπε ὁ Ρενέ Ζουρνταίν. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω, γιὰτὶ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ποτέ μόνος μου τὴν ἔξοδο αὐτῶν τῶν ἀπεράντων ἐμπορικῶν!...

Ἡ ὡμορφη κυρία χαμογέλασε. Αὐτὸ τὸ χαμόγελό τῆς ὁ Ρενέ Ζουρνταίν τὸ θεώρησε ὡς συγκατάθεσι. Καὶ φυσικὰ δὲν ζητοῦσε τίποτε περισσότερο. Ἐξακολούθησε νὰ περπατᾷ στὸ πλευρὸ τῆς ἀγνώστου. Ἐτσι ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ συνέχισαν μαζὺ τὸν ὁρόμο τους.

Μόλις πέρασαν, τὸ πεζοδρόμιο, σταθικὰ στὴν ἄκρη του, μπροστά στὸν κόσμον πού περνοῦσε σὲ πυκνὰ κύματα. Κι' ἄξαφνα, ἡ ἀγνωστος ὤρμησε μπροστά, διέσχισε τὸ πλήθος καὶ χάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα φάνηκε στὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὁρομου. Ἐκεῖ, κατάφερε νὰ γλυστρήσῃ κοντὰ σ' ἕνα ταξί, νὰ χωθῆ μέσα καὶ νὰ γίνῃ ἀφαντῆ!...

Ὅταν ὁ Ρενέ Ζουρνταίν συλλογισθῆκε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά. Ὁ κόσμος ἦταν τόσο πυκνός, ὡστε δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπέναντι. Ἐπειτα, ἡ ἐκπλήξις του τῶρα μόλις ἀρχίζαν... Καθὼς ἔκανε νὰ γυρίσῃ, ἕνας κύριος πού δὲν εἶχε προσέξει τὴν παρουσίαν του, τοῦ εἶπε σιγὰ, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ ἔδειξε μιὰ κάρτα:

—Εἶμαι ἀστυνομικός... Ἀκολουθήστε με!

Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν ξαφνιάσθηκε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του ὑπερήφανα.

—Νὰ σὰς ἀκολουθήσω; τοῦ εἶπε. Μὰ πού;

—Στὸ τμήμα! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Ἐλάτε... Πρέπει γιὰ τὸ καλὸ σας νὰ ἀποφύγετε τὸ σκάνδαλο. Ἀλλοιῶς θὰ σὰς ἀρπάξω ἀπὸ τὸ γιακᾶ...

Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν τὰ ἔχασε. Ἐπειτα, ἔξαλλος, κατακόκκινος, ἔκανε νὰ διαμαρτυρηθῆ, νὰ φωνάξῃ, μὰ συλλογισθῆκε ἀμέσως τὸ σκάνδαλο. Ἐπνιξε λοιπὸν τὴν ἀγανάκτησί του καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι ἀκολούθησε τὸν ἀστυνομικό. Στὸ τμήμα, τέλος, μπόρεσε νὰ φωνάξῃ ἐλεύθερα:

—Τί εἶμαι λοιπὸν γιὰ νὰ μὲ πιάσετε ἔτσι, στὴ μέση τοῦ δρόμου;

—Ἐνας λωποδύτης: τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

—Λωποδύτης! Ἐγὼ; ἔκανε κατάπληκτος. Μὰ τί ἔκλεψα λοιπὸν; Μήπως ἔκλεψα τίποτε;

Ὁ ἀστυνομικός, ἀπαθῆς, πῆγε κοντὰ του, ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ του κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα μικρὸ πακέτο.

—Αὐτὸ ἐκλέψατε! τοῦ εἶπε. Μιὰ πολύτιμη ἐγγλέζικη δαντέλλα!...

Ὅταν ὅμως λέω πὼς κλέψατε, κάνω ἕνα μικρὸ λάθος. Δὲν κλέψατε ἀκριβῶς ἐσεῖς, ἀλλὰ ἡ συνένοχός σας, στὶς «Γκαλερί Λαφαγιέτ»...

—Ἡ συνένοχός μου! ἔκανε ἐκεῖνος.

—Μάλιστα, ἐκείνη ἡ κυρία μὲ τὸ μαντῶ ἀπὸ ἀστρακᾶν. Μήπως δὲν βγήκατε μαζὺ τῆς ἀπὸ τὸ κατάστημα;

—Ὁ Ρενέ Ζουρνταίν σωριάσθηκε

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Πῆγε κι' ἔπαιξε γιὰ νὰ ξεσκᾶσῃ μιὰ παρτίδα τένις.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 41)

Μά ο Τσάρλυ δέν άκουγε πειά τά λόγια της. Έκει, πάνω σ' ένα έπιπλο, μέσα σέ μιá χρυσή κορνίζα είχε οεί τό φάντασμα πού τόν θασάνιζε τόσο πολύ.

— Ποιός είνε αυτός; φώναξε έντρομος μέ διεσταλμένα τά μάτια από τή φρίκη.

— Ο πατέρας μου, τ' άπάντησε ή Νταιζή κατάπληκτη. Τί έχεις Τσάρλυ; Γιατί είσαι έτσι ώχρός;

Μά ο Ρίνγκλερ δέν μπορούσε πειά νά μιλήση. Καί ξαφνικά τό σκοτεινιασμένο μυαλό του φωτίσθηκε. Κατάλαβε γιατί ο πατέρας της Νταιζή τόν άκολουθούσε. "Ηθελε νά τόν οδηγήση στό σπίτι του, γιατί αυτός δέν θά ξαναγύριζε πειά για νά προστατεύση τή Νταιζή.

Κι' ο Τσάρλυ Ρίνγκλερ κλαίγοντας από τή χαρά του φώναξε στην άγαπημένη του:

— Θά γίνης γυναίκα μου, Νταιζή! Ξέρω ότι ο πατέρας σου συμφωνεί για τήν ένωσί μας.

Καί της διηγήθηκε τήν παράξενη ιστορία του.

Κι' αλήθεια, ο Τσάρλυ Ρίνγκλερ είχε δίκιο. Ο πατέρας της Νταιζή δέν γύρισε πειά στη Βοστώνη. Χάθηκε μαζί μέ τούς άλλους έπιβάτας στό τραγικό ναύαγιο του υπερωκεανείου πού τόν μετέφερε για τίς έμπορικές υποθέσεις του εκεί κάτω στό Σίνδνεϋ.

ΜΑΚ ΛΙΝΤΣΗ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 23)

πάνω σέ μιá καρέκλα.

— Μά κάνετε λάθος! στέναξε μέ άπόγνωσι. "Ένα τρομερό λάθος! Δέν ξέρω διόλου πώς θρέυηκε αυτό τό πακετάκι στη τσέπη μου! Είμαι ένας τίμιος άνθρωπος έγώ, κύριοι!...

Κι' έδειξε άμέσως τά πιστοποιητικά του. "Έπειτα τούς είπε νά τηλεφωνήσουν κιόλας στους φίλους του. "Όλοι μπορούσαν νά έγγυηθούν για τήν τιμιότητά του!...

— Σας πιστεύω τώρα! τού είπε τέλος ο άστυνόμος. Είσαστε σ' αλήθεια άθώς. Σας είδα στις «Γκαλερί Λαφαγιέτ» νά σκυβετε και νά παίρνετε από κάτω αυτό τό δέμα και νά τό δίνετε μ' ευγένεια στην κυρία. Έκείνη όμως πού είχε καταλάβει πώς τήν παρακολουθούσα, τά έχασε για μιá στιγμή. "Έπειτα, μέσα στό άσανσέρ, σās έβαλε πάλι τό δεματάκι μέσα στην τσέπη, για νά τό ξεφορτωθί, γιατί τό είχε αφήσει νά πέση...

— Ήταν λοιπόν μιá κλέφτρα; άπόρησε ο Ρενέ Ζουρνταίν.

— Μάλιστα, τού άπάντησε ο άστυνομικός. Μιá κλέφτρα έξ έπαγγέλματος!...

— Περιέργο! στέναξε ο Ρενέ. Κ' ήταν τόσο ώμορφη!...

"Έπειτα συλλογίσθηκε λιγάκι και τήν στιγμή πού έβγαίνει από τό τμήμα, ρώτησε μ' ένα χαμόγελο τόν άστυνόμο:

— Μήπως ξέρετε τή διεύθυνσί της;

— Πώς! τού είπε εκείνος, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο. Κάθεται τώρα στις φυλακές του Σαιν-Λαζάρ, στό κελλί του αριθμού 135. Έκει μπορείτε νά τήν έπισκεφθίτε!...

Ο Ρενέ Ζουρνταίν ντροπιασμένος, βγήκε γρήγορα στον δρόμο. Κι' από τότε, δέν έτόλμησε πειά νά ζητήση έρωτικές περιπέτειες μέσα στα έμπορικά μαγαζιά.

Στό διάβολο οί άπρόοπτοι έρωτες! Καί πήγε για νά ξεσκάση κι' έπαιξε μιá παρτίδα τένις.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 25)

ο όποιος τήν άρπαξε στα χέρια του για νά τήν μεταφέρει στη διαμονή των θεών.

Η κόρη της Λήδας μεταμορφώθηκε τότε σ' ένα λαμπρό άστρο, οδηγό και σωτήρα των ναυτιλλομένων, πού, μέσα στη μανία της τρικυμίας, κατορθώνουν νά τό ξεχωρίσουν ανάμεσα από τά σκοτεινά κύματα.

Ο 'Απόλλων τόν ανήγγειλε αυτό στον 'Ορέστη, λέγοντάς του:

— Η 'Ελένη, πού θέλησες νά τή σκοτώσης και πού σου έξέφυγε, είνε αυτό τό φωτεινό άστρο πού βλέπεις μέσα στα θάθη του αίθέρος... Δέν πέθανε από τά χτυπήματά σου... Έγώ τήν έσωσα, τραβώντας τήν από τή ρομφαία σου, κατά διαταγήν του Διός του πατέρα της... Κόρη του Διός καθώς είνε, πρέπει νά λάμπη, άθάνατη, ευνοϊκή στους ναυτιλλομένους...

* * *

"Υπάρχει και μιá άλλη παράδοσις, σχετική μέ τήν 'Ελένη: Σύμφωνα μ' αυτήν, ο γενναίος και όρμητικός 'Αχιλλεύς, γοητευμένος και μετά τόν θάνατό του από τήν άσύγκριτη κι' άκατανίκητη ώμορφία της, κατώρθωσε νά ξεφύγη από τό σκοτεινό θασίλειο του "Αδη και νά πάη νά συμμερισθί τήν κλίνη της.

"Απ' αυτήν τήν υπερφυσική ένωσι, γεννήθηκε ένα φτερωτό παιδί, ο θεός Ευφορίων.

ΤΕΛΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

τάη συγγνώμη από τό ύμα του. "Έτσι κι' αυτή τή φορά, ο δήμιος της Μαρίας Στουαρτ και ο βοηθός του, άποκαλύπτονιας τα πρόσωπα τους, γονάτισαν μπροστα της και τήν παρακάλεσαν νά τούς συγχωρέση γι' αυτό πού θά έκαναν. Τότε έκενη τούς άπάντησε:

— Σας συγχωρώ μέ όλη μου τήν καρδιά γιατί έλπίζω πως αυτός ο θάνατος θά μέ άπαλλάξη απ' όλα μου τά θάσανα.

"Αμέσως ο δήμιος κι' ο βοηθός του σηκώθηκαν κι' άρχισαν νά προετοιμάζονται για τό εργο τους.

Συγχρόνως ή δυό γυναίκες της ακολουθίας της άρχισαν νά γδύνουν τή Μαρία, ή όποία τις ωίησησε και μόνη της «μέ τσίη θία — όπως γράφει κάποιος αυτόπτης μαρτυς — ωστε να ελεγε κανείς ότι θιαζόταν νά έγκαταλείψη αυτόν τόν κόσμο».

"Όταν ο μανδύας της κ' η τουαλεττα της έπεσαν από τούς ώμους της, τό έσωτερικό κόκκινο φορεμα της πέτασε μιá ζωηρή κοκκινή λάμψη. "Έτσι ντυμένη στα κοκκινα υλων τωρα, έμοιαζε μέ μιá όλοκόκκινη φλόγα μεγαλοπρεπή κι' άληθομονητη.

Κατόπιν ή βασίλισσα άποχαιρέτησε τίς δυό γυναίκες και τίς παρακάλεσε νά μη όλολύζουν και νά στασοϋν γαλήνιες. Ι ονάτισε ύστερα στό μαξιλάρι κι' άπήγγειλε μέ δυνατή φώνη ένα λατινικό ψαλμό.

Τώρα δέν της έμεναν πολλά πράγματα νά κάνη: "Έσκυψε τό κεφάλι της πάνω απ' τό τσεκούρι του δημίου, τό όποιο άγκάλιασε μέ τά δυό της χέρια.

"Ός τήν τελευταία της στιγμή, ή Μαρία Στουαρτ διατήρησε τή βασιλική της μεγαλοπρέπεια. Κανένα από τά λόγια της, καμμιá από τίς κινήσεις της δέν φανέρωνε φόβο. Μ' άξιοπρέπεια, ή κόρη των Στουαρτ, των Τυδώρ, των Γκιζ, αντιμετώπισε τόν θάνατο... Μά όλα αυτά δέν έμπόδισαν καθόλου τό τέλος της νά είνε άπεριγραπτο σέ φρίκη.

Τό πρώτο χτύπημα του δημίου άστόχησε και τή χτύπησε στό ινιακόν όστοϋν. Ένας στεναγμός πνιγμένος ξεφυγε από τό στόμα του θύματος.

Μέ τό δεύτερο χτύπημα τό τσεκούρι χώθηκε βαθειά στό σθέρκο κι' έκανε νά πεταχτή τό αίμα...

Μά ο δήμιος τή χτύπησε και τρίτη φορά για νά τήν άποκεφαλίση έντελώς.

Τότε ο δήμιος θέλησε νά πάρη τό κεφάλι για νά τό έπιδείξη... Μά εκείνο — φρίκη! — κύλησε ματωμένο στό πάτωμα, ένω στα χέρια του δημίου άπόμεινε μιá περρούκα!

Ο δήμιος έσκυψε, πήρε τό κεφάλι από κάτω και τό έδειξε στην όμήγυρι.

Μά έτσι, χωρίς τήν περρούκα, έμοιαζε μέ κεφάλι γρηās μέ γκριζα μυλλιά. "Όλη ή χάρις της Μαρίας Στουαρτ διαλύθηκε.

"Όλοι οί παριστάμενοι είχαν άπομείνει παραλυμένοι από τόν τρόμο τους. Κανένας πειά δέν άνέπνεε. Τελος ο πάστωρ Φλέτσερ φώναξε.

— "Αμήν! "Αμήν! "Έτσι άς πεθάνουν όλοι οί έχθροι της βασιλίσσης μας.

"Ένα μικρό έπεισόδιο διέκοψε εκείνη τή στιγμή τήν σιωπή και τρόπον. Καθώς οί δήμιοι έσκυψαν για νά πάρουν και νά μεταφέρουν τό άκέφαλο και ματωμένο πτώμα, κάτι άρχισε νά σαλεύη κάτω απ' τά ρούχα της. Χωρίς κανείς νά τό άντιληφθί τό μικρό σκυλλάκι της βασιλίσσης τήν είχε άκολουθήσει κ' είχε χωθή κάτω απ' τή φαρδιά και μακρυά φούστα της κατά τή διάρκεια της έκτελέσεως. Καί νά! πρόβαλε έξαφνα κατακόκκινο από τό αίμα δαγκώνοντας όλους όλόγυρα και μη θέλοντας μέ κανένα τρόπο νά αφήση τό πτώμα... Οί δήμιοι θέλησαν νά τό άπομακρύνουν δια της βίας. Έκείνο όμως δέν τούς άφηνε νά τό πιάσουν κι' έγωνε τά δόντια του στις σάρκες τους, ως ότου στο τέλος τό σκότωσαν. Αυτό τό μικρό ζωο υπερασπίστηκε τήν βασίλισσα μέ περισσότερο θάρρος από τίς έκατοντάδες των ευγενών της χώρας της, οί όποιοι είχαν όρκισθί πίστι και άφοσίωσι.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΣΤΗ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 35)

ταράξει τόσο τά νεϋρα του, ώστε ο "Ελκενσον δέν μπόρεσε νά άνθέξη στις τύψεις της συνειδήσεώς του. Κι' ένα πρωί, ύστερ' από δυό όλόκληρες νύχτες άγρυπνίας, φύτεψε μιá σφαίρα στην καρδιά του, για νά πάη νά συναντήση τήν "Ιρμα του!...

Κ' ή Μάγδα Στόλμπεργκ δάκρυσε για πρώτη φορά στη ζωή της.

— Φταίω έγώ για τόν θάνατό του ; μέ ρώτησε μέ αγωνία. Μήπως δέν ήταν αλήθεια ότι ή "Ιρμα είχε πεθάνει από τήν άπόγνωσί της; Ποιός φταίει λοιπόν για τήν αυτοκτονία του "Ερικ; Έκείνος ή έγώ;

Μά τήν αλήθεια, είχα θρεθί ξαφνικά σέ μιá δύσκολη θέσι και θά έλεγα άσφαλώς καμμιá άνοησία, αν δέν παρουσιαζόταν εκείνη τή στιγμή ο κόμης Στόλμπεργκ νά δώση ένα τέλος σ' εκείνη τήν ιδιαίτερη συνομιλία μας.

"Από τότε δέν ξαναείδα τήν ώμορφη Μάγδα. Μ. Α. ΕΡΑΜ